

Dilluns passat es va presentar un estudi de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques (IVIE) i la Fundació BBVA sobre l'evolució econòmica de les províncies espanyoles des del 1995 fins al 1998. El detall de l'anàlisi convertirà sens dubte aquest estudi en una peça clau de l'anàlisi regional en els pròxims anys. Quina és la fotografia de l'economia catalana que apareix en aquest estudi? En general, la foto ha sortit amb molta llum i algunes, poques, zones desenfocades.

Entre les llums més brillants és necessari destacar que Girona ocupa el primer lloc del rànquing del PIB per càpita, mentre que Barcelona ocupa el cinquè lloc, Tarragona el vuitè i Lleida el dotzè. Per a totes les províncies catalanes aquest indicador se situa almenys un 10 per cent per sobre de la mitjana d'Espanya i, en el cas de Girona arriba fins al 40 per cent. Respecte a la productivitat del treball, és Tarragona la que ocupa la primera posició de totes les províncies espanyoles.

Barcelona se situa en tercer lloc i Girona en vuitè. També Lleida té una productivitat del treball superior a la

Panorama lluminós de la Catalunya econòmica

José García-Montalvo

mitjana de l'Estat espanyol, però menor que la resta de les províncies catalanes. En el mercat de treball trobem que la taxa d'activitat a Girona és la més alta d'Espanya. Tarragona se situa en tercer lloc i Barcelona en sisè. Pel que fa a la taxa d'ocupació fa temps que sabem que Lleida està clarament destacada de la resta per la seva baixa taxa d'atur. Les dades de l'estudi de l'IVIE confirmen Lleida en aquesta primera posició privilegiada. Però a més, Girona es presenta com la cinquena província amb menys atur i Tarragona és la desena.

Respecte a les zones desenfocades, es pot dir que l'estudi mostra un augment de la desigualtat de la renda en totes les províncies catalanes a excep-

ció de Girona. En el cas de Lleida l'augment ha estat tan important que l'ha situat per sobre de la mitjana de desigualtat del conjunt de l'Estat espanyol en l'últim any del qual es disposa informació. No obstant això, s'ha d'assenyalar que, a banda d'aquesta excepció, totes les províncies catalanes apareixen entre les més igualitàries de l'Estat i que se situen per sota de la desigualtat mitjana en tots els anys considerats.

Una altra ombra: la proporció d'infraestructures públiques sobre la població situa Barcelona en el penúltim lloc entre totes les províncies, molt per sota de la mitjana espanyola. El problema és bastant menor a Lleida, que ocupa el sisè lloc del rànquing. També

Tarragona i Girona se situen per sobre de la mitjana de les infraestructures públiques per habitant entre totes les províncies de l'Estat espanyol. Si considerem la totalitat del capital, la fotografia canvia bastant i es torna molt més brillant com a conseqüència de la vitalitat de la inversió privada productiva i residencial. Tarragona i Girona ocupen el segon i tercer lloc pel que fa a capital total per habitant, mentre Lleida ocupa l'onzè lloc i Barcelona, malgrat el seu dèficit estructural d'infraestructures públiques, el dissetè.

En resum, el panorama econòmic que dibuixa l'estudi de l'IVIE i la Fundació BBVA és molt positiu per a l'economia catalana, caracteritzada per un nivell de vida elevat, una productivitat del treball alta i un mercat laboral molt actiu. Només en dos aspectes, la distribució personal de la renda i les infraestructures públiques, s'observen algunes ombres.

No obstant, aquestes són parcel·les (la fundació redistributiva i el manteniment de les infraestructures) on el govern central segueix tenint tota o gran part de la responsabilitat. Casualitat o causalitat?